

Παράκληση εις τον Όσιον Σάββαν τον εν Καλύμνω



Εύλογήσαντος τοῦ ἱερέως ἀρχόμεθα ἀναγινώσκοντες τον ΡΜΒ' (142) Ψαλμόν.

Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ Σου, εἰσάκουσον μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου Σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν Σου, πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου. Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς, ὡς νεκροῦς αἰῶνος καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμέ τό πνεῦμα μου, ἐν ἐμοί ἐταράχθη ἡ καρδίᾳ μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις Σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν Σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς Σέ τὰς χεῖρας μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός Σοι. Ταχύ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τό πνεῦμα μου. Μὴ ἀποστρέψῃς τό πρόσωπόν Σου ἀπ' ἐμοῦ καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἀκουστὸν ποιήσόν μου τό πρῶτὶ τό ἔλεός Σου, ὅτι ἐπὶ Σοί ἤλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς Σέ ἦρα τὴν ψυχὴν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς Σέ κατέφυγον, δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τό θέλημά Σου, ὅτι Σύ εἶ ὁ Θεός μου. Τό Πνεῦμα Σου τό ἀγαθὸν ὀδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου, Κύριε, ζήσεις με. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐν τῷ ἐλέει Σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθροὺς μου. Καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλος Σου εἰμί.

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχος α΄. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.
Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχ. β΄. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με καὶ τὸ ὄνοματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς.
Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχ. γ΄. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη καὶ ἔστι θαυμαστή ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.
Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Εἶτα τὰ παρόντα Τροπάρια·

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὡς κοινωνὸς τῶν ἀπ' αἰῶνος Ὁσίων, καὶ τοῦ Σωτῆρος θεοφόρος θεράπων, καὶ
Καλιμνίων μέγα καταφύγιον, δίδου τὰ αἰτήματα, τοῖς πιστῶς προσιούσι, Σάββα
Πάτερ Ὅσιε, τῷ σεπτῷ σου λειψάνῳ, καὶ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν ἡμῖν, παρὰ
Κυρίου, ἐξαίτει ἐκάστοτε.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. ἰμὴ γὰρ
σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; τίς δὲ
διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους· οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ
δούλους σώζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν΄ (50) Ψαλμός.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν
οἰκτιρμῶν Σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς
ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ
γινώσκω καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ
τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις Σου καὶ
νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἁμαρτίαις
ἐκίσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια
τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι,
πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ
εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν
Σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν
καθαράν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις
μου. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου καὶ τὸ Πνεῦμα Σου τὸ Ἅγιον μὴ
ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Απόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου καὶ πνεύματι
ἡγεμονικῶ στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς Σου καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σέ
ἐπιστρέψουσιν. Ῥῦσαι με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου,

ἀγαλλιᾶσεται ἡ γλῶσσα μου τὴν δικαιοσύνην Σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καὶ τό στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν, ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τὴν Σιών καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τό θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

καὶ ὁ κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

«Δίδου ὦ Σάββα ἡμῖν σὴν χάριν. Γερασίου».

Ῥοδή α´. Ἦχος πλ. δ´. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Δοχεῖον τοῦ Πνεύματος ἱερόν, Σάββα θεοφόρε, τὰς δεήσεις τῶν εὐσεβῶν, δέχου πατρικῇ σου συμπαθείᾳ. καὶ πᾶσι δίδου τὴν χάριν σου Ὅσιε.

Ἴδού σοι προσήλθομεν εὐλαβῶς. καὶ τῶν σῶν λειψάνων προσπτυσσόμεθα τὴν σορόν, ὡς ἂν κομισώμεθα ἐκ ταύτης, ἁγιασμόν καὶ παθῶν ἀπολύτρωσιν.

Δυνάμεις θαυμάτων ὡς ἐνεργῶν, θαυμάστωσον Πάτερ, τὴν σὴν χάριν καὶ ἐν ἐμοί, καὶ παῦσον ψυχῆς μου τὴν ὀδύνην, ὡς τοῦ Χριστοῦ μιμητῆς Σάββα Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ἵολόφωτον σκῆνωμα τοῦ Θεοῦ, Κεχαριτωμένη, Ἀειπάρθενε Μαριάμ, φωτὶ τῆς θερμῆς σου προστασίας, τὰ τῶν παθῶν ἡμῶν νέφη διάλυσον.

Ῥοδή γ´. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, καταθληθεῖς γέγονα, δοῦλος τῶν παθῶν θεοφόρε, νοῖ ἀγνώμονι, ἀλλ´ ἡ πρεσβεία σου, ἐξαγαγέτω με Πάτερ, τῆς Παρούσης θλίψεως, καθικετεύω σε.

Ὡς θερμόν σε προστάτην, καὶ βοηθὸν ἔτοιμον, ἔχει σε προνοία Κυρίου, ἡ νῆσος Κάλυμνος, διὸ καὶ κράζει σοι. Ἐκ πειρασμῶν καὶ κινδύνων. ἀσινῆ με φύλαττε, Σάββα μακάριε.

Στηριγμὸς κλονουμένων, ὡς ἀληθῶς πέφηνας, Πάτερ ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις, ἐν θείῳ Πνεύματι· διὸ κλονούμενον, κάμῃ ἐχθροῦ ἐπηρείαις, ἐν τῷ φόβῳ στήριξον, Σάββα τοῦ Κτίσαντος.

Θεοτοκίον.

Ἀπειράνδρως τεκοῦσα, τὸν τοῦ παντὸς αἴτιον, καὶ μετὰ τὸν τόκον Παρθένος

ἄφθορος μείνασα, Θεοχαρίτῳτε, φθοροποιῶν νοημάτων, τὴν ψυχὴν μου λύτρῳσαι, τῇ σῆ χρηστότητι.

Διάσωσον τοὺς προσιόντας τῇ θήκῃ τοῦ σοῦ λειψάνου, πάσης βλάβης καὶ συμφορᾶς Σάββα Ὅσιε, ὡς δεδεδεγμένος τὴν χάριν παρὰ Κυρίου.

Ἐπίβλεπον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

Ἦχος β´. Πρεσβεΐα θερμῆ.

Προστάτης θερμός, καὶ ἀντιλήπτωρ μέγιστος, καὶ σκέπη στερρὰ, τῶν Καλυμνίων πέφνηας· διὸ τὴν σὴν δοθήθειαν, καθ' ἐκάστην αἰτοῦμεν βοῶντές σοι. Μὴ παύσῃ διέπειν καὶ φρουρεῖν, ὦ Σάββα ἡμᾶς τοὺς σὲ γεραίροντας.

ᾠδὴ δ´. Εἰσακήκοα Κύριε.

Βοηθὸς ἐν τοῖς θλίψεσι, καὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ρύστης ὀξύτατος, Πάτερ Σάββα ἔσο πάντοτε, τοῖς εἰλικρινῶς σε μακαρίζουσι.

Βρῦει χάριν ἀέναον, ἢ τοῦ σοῦ λειψάνου θήκῃ μυρίπνοος, καὶ ἰᾶται Σάββα Ὅσιε, τὰ δυσώδη πάθη θείῳ Πνεύματι.

Ἀσθενοῦσι τὴν ἴασιν, δίδου Πάτερ Σάββα ὡς συμπαθέστατος, καὶ κυβέρνα ἀσφαλέστατα, τοὺς ναυτιλλομένους τῇ σῆ χάριτι.

Θεοτοκίον.

Ἠλιόμορφε Δέσποινα, τὴν ἐσκοτισμένην ἄψυχὴν μου πάθει, τῇ πρεσβεΐᾳ σου καταύγασον, καὶ τῷ θείῳ φῶθῳ με συνέτισον.

ᾠδὴ ε´. Φώτισον ἡμᾶς.

Μέγας ἄρωγός, ΚΚαλυμνίων ὤφθης Ἄγιε· διὰ τοῦτο ἀποδίωκε ἀεὶ, ἀφ' ἡμῶν τὰ τοῦ ἐχθροῦ πικρὰ σκάνδαλα.

Ἰασαι δεινάς, ἀσθενείας Σάββα Ὅσιε, τῶν σπευδόντων τῇ ἀγίᾳ σου σορῶ. καὶ αἰτούντων τὴν ταχεΐάν σου ἀντίληψιν.

Νόσων χαλεπῶν, ψυχῆς ἅμα καὶ τοῦ σώματος, καὶ παντοίων θλιθερῶν ἐπιφορῶν, Πάτερ Σάββα ἀβλαθεῖς ἡμᾶς διάσωζε.

Θεοτοκίον.

Σκέπη ἀσφαλῆς, τῶν ἀνθρώπων καὶ διάσωσμα, τῶν ποικίλων τοῦ ἐχθροῦ ἐπιβουλῶν, σκέπασόν με Θεοτόκε τὸν ἰκέτην σου.

ἸϞδὴ ς´. Τὴν δέησιν.

Ἦγίασεν, ἐν ἐσχάτοις σε χρόνοις, ὃν ἐδόξασας Θεὸν τῷ σῶ δίῳ, Σάββα θεόφρον· διὸ ἀγιάζεις, ἀγιασμῷ τοῦ ἀγίου λειψάνου σου, τοὺς τρυχομένους χαλεπῶς, ἐναγέσι παθήμασιν Ἄγιε.

Ναμάτων, πεπληρωμένος αὐλων, θεοδόξαστε Πατὴρ ἡμῶν Σάββα, καθάπερ ὕδωρ ζωῆς ἀναβλύζεις, τὸν γλυχασμὸν τῆς δοθείσης σοι χάριτος, καὶ τὴν πικρίαν τῶν δεινῶν, ἐξ ἡμῶν ἀπελαύνεις ἐκάστοτε.

Χειρὶ σου, τῇ πατρικῇ θεοφύρε, ἀσφαλῶς τοὺς ἐν θαλάσῃ κυβερνά, καὶ δίδου εὐπλοίαν τούτοις παμμάκαρ, τρικυμιῶν καὶ κινδύνων ρυόμενος, καὶ ἔσο Σάββα νοερῶς, κυβερνήτης αὐτοῖς ἀσφαλέστατος.

Θεοτοκίον.

Ἀφράστως, τὸν Ποιητὴν τετοκυῖα, ἐκλυτρούμενον ἡμᾶς τῆς κατάρας, Εὐλογημένη Θεόνυμφε Κόρη, ἀμαρτανόντων θερμὸν ἱλαστήριον ἀμαρτιῶν μου τῶν πολλῶν, ἱλασὸν καὶ τὴν ἄφεσιν αἴτησαι.

Διάσωσον τοὺς προσιόντας τῇ θήκῃ τοῦ σοῦ λειψάνου, πάσης βλάβης καὶ συμφορᾶς Σάββα Ὅσιε, ὡς δεδεγμένος τὴν χάριν παρὰ Κυρίου.

Ἄχραντε ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμήνευτος, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρῆσιαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β´. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τῶν Καλυμνίων θερμῶς προϊστάμενος, ὡς δοξασθεὶς τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι, παρέχεις τοῖς χρήζουσι πάντοτε, τὴν σὴν ταχεῖαν ἐν πᾶσι ὀβοήθειαν· διὸ σε ὑμνοῦμεν Σάββα Ὅσιε.

Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Μακάριος ὁ ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον...

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρός μου· καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Ὑῖὸν εἰμὴ ὁ Πατὴρ, οὐδὲ τὸν Πατέρα τις

ἐπιγινώσκει εἰμὴ ὁ Υἱὸς καὶ ὃ ἔὰν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι. κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐξ ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶξός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστιν.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ σοῦ "Οσίου πρεσβείαις, Ελεήμον, ἐξάλειψον τα πλήθη των εμών εγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ελεήμον, ἐξάλειψον τα πλήθη των εμών εγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλεήμον, ἐλέησόν με ο Θεός....

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β´. Ὅλην ἀποθέμενοι

Ἄστρον ὡς νεόφωτον, τῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἐν ἐσχάτοις ἔτεσι, βίου καθαρότητι Πάτερ ἔλαμψας, καὶ φωτὶ Ὅσιε, τῶν σῶν θαυμασίων, ἀπελαύνεις τὴν σκοτόμειναν, παθῶν καὶ θλίψεων, τῶν προσπελαζόντων τῇ σκέπῃ σου, καὶ νέμεις τοῖς αἰτοῦσί σε, χάριν καὶ ὑγείαν καὶ ἔλεος· διό σοι βοῶμεν. Μὴ παύση ἵκετεύων τὸν Χριστόν, Σάββα θεόφρον μακάριε, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

Ῥοδὴ ζ´. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ρέει ἄφθονος χάρις, ἐκ τοῦ θείου λειψάνου σου Σάββα Ὅσιε, καὶ παύει τὰς ὀδύνας. καὶ λύει ἀρρωστίας, καὶ παρέχει ἐκάστοτε, τοῖς προσιοῦσι πιστῶς, χαρὰν καὶ εὐφροσύνην.

Ἰατρεύσας τὴν χεῖρα, τὴν ξηρὰν τοῦ γυναιίου τοῦ προσελθόντος σοι, ἰάτρευσον παμμάκαρ, κάμοῦ τοῦ σοῦ ἱκέτου, τῆς ψυχῆς τὰ συντρίμματα. καὶ καχεξίας δεινάς, πικρῶς με τυραννούσας.

Νοσημάτων παντοίων, θεραπεύεις τοὺς πίστει σοι καταφεύγοντας, καὶ λύεις Πάτερ Σάββα, δεινὴν δυσηκοίαν, καὶ ψυχῶν τὴν κατήφειαν, τῶν ἐκβώντων θερμῶς, τὸ θεῖον ὄνομά σου.

Θεοτοκίον.

Γνώρισόν μοι τὴν τρίβον, τὴν σωτήριον Κόρη ἐν ἧ πορεύσομαι· δεινῶς γὰρ ἐπλανήθην, τῶν θείων ἐνταλμάτων, ἀλλὰ σὺ μὲ ἀνθέλκυσον, καὶ πρὸς οδὸν ἀσφαλῆ, ἴθυνον τὴν ζωὴν μου.

Ἦδὴ ἡ´. Τὸν Βασιλέα.

Ἐκ πάσης νήσου, τοὺς καταφεύγοντας Πάτερ, τῷ λειψάνῳ σου εὐλόγει οὐρανόθεν, καὶ χορήγει τούτοις, ὧ Σάββα τὰς αἰτήσεις.

Ῥῶσιν εὐρίσκει, πᾶς προσιῶν τῇ σῆ θήκη, Σάββα Ὅσιε καὶ οἴκοι ἐπιστρέφει, πλήρης εὐφροσύνης, κηρύττων σοι τὴν χάριν.

Ἄνωθεν σκέπε, τὴν σὴν Μονὴν θεοφόρε, καὶ τὴν Κάλυμνον σύμπασαν τὴν σὴν νῆσον, ἣν παρὰ Κυρίου, ὡς σχοίνισμα ἐκτήσω.

Θεοτοκίον.

Σαρκὶ τεκοῦσα. τὸν Ὑπερούσιον Λόγον, Ἄειπάρθενε Μαρία Θεοτόκε, τοῦτον ἐκδησώπει, εἰρήνην δοῦναι κόσμῳ.

Ἦδὴ θ´. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἴσχυς ἢ προἰοῦσα, ἐκ τοῦ σοῦ λειψάνου, τὰς ἀσθενείας ἰᾶται ἐκάστοτε, τῶν προσιόντων σοι Σάββα θερμῆς ἐκ πίστεως.

Μὴ παύση προστατεύων, ταύτης σου τῆς νήσου, τῆς πλουτησάσης τὸ θεῖόν σου λείψανον, καὶ κεκτημένης σε Σάββα μέγα προσφύγιον.

Ὁ μέγας τῆς Καλύμνου, ρύστης καὶ προστάτης, τοὺς Καλυμνίους τὰ τέκνα σου Ὅσιε, οἷα πατὴρ πάση ὥρα σκέπε φιλόστοργος.

Θεοτοκίον.

Ἐπέραγνε Μαρία. Κεχαριτωμένη, τοῦ Ποιητοῦ καὶ κτισμάτων μεθόριον, τῆς αἰωνίου με δόξης μέτοχον ποίησον.

Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν Σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεὶμ· τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον Σέ μεγαλύνομεν.

Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια,

Χαίροις Ἐκκλησίας νέος ἀστήρ, τῆς Θράκης ὁ γόνος, καὶ Καλύμνου ἡ καλλονή, Σάββα θεοφόρε, Ἀγγέλων συμπολιτα. καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ὁ ἰσοστάσιος.

Ὅλη τῆ καρδίᾳ καὶ τῆ ψυχῇ, Χριστὸν ἀγαπήσας, ὡφθης ἔνθους τῆ ἀρετῇ, καὶ σαύτὸν καθάρας, προσύλου προσπαθείας, τοῦ Πνεύματος ἐγένου, σκεῦος πολύτιμον.

Βρῦει τῶν λειψάνων σου ἡ σορός, χάριν ἰαμάτων, χορηγία τῆ θεϊκῆ, ὅθεν Πάτερ Σάββα, οἱ ταύτη προσιόντες, κομίζονται ὑγείαν, ψυχῆς καὶ σώματος.

Χαίροις τῆς Καλύμνου θεῖος πυρσός, καὶ Δωδεκανήσου, ἐγκαλλώπισμα ἱερόν, καὶ τῆς ἐν τῷ Ἄθῳ, Σκήτης Ἁγίας Ἄννης, βλαστὸς ὁ θεοφόρος, Σάββα πανόσιε.

Χαίρει ἡ Μονή σου ἡ ἱερά, ἔχουσα ἐν κόλποις, τοῦ λειψάνου σου τὴν σορόν, Σάββα θεοφόρε, καὶ εὐλαβῶς βοᾷ σοι. Οδηγεῖ καὶ νῦν Πάτερ, ἡμᾶς πρὸς Κύριον.

Τοὺς ναυτιλλομένους καὶ ἐν μακρᾷ, πλέοντας θαλάσση, διαφύλαττε ἀβλαβεῖς, καὶ τοῖς θλιθομένοις, καὶ πάσχουσι ποικίλως, δίδου ὦ Πάτερ Σάββα, τὴν σὴν βοήθειαν.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν. εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (Τρίς).

Δόξα Πατρί, καὶ Υἱῷ, καὶ ἀγίῳ Πνεύματι,

καὶ νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς· Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν· Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρί...

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τό ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τό θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ μή εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλά ρῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ.

Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

καί τά Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος πλ. β´.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γάρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τήν ἰκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπί Σοί γάρ πεποίθαμεν. Μή ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδέ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Ἄλλ' ἐπίβλεψον καί νῦν ὡς εὐσπλαχνος καί λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν καί ἡμεῖς λαός Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου καί τό ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καί νῦν.

Τῆς εὐσπλαχνίας τήν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σέ μή ἀστοχήσομεν, ῥυσθειήμεν διά Σοῦ τῶν περιστάσεων· Σὺ γάρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ἐκτενῆς καὶ Ἀπόλυσις, μεθ' ἣν ψάλλομεν τα ἐξῆς

Ἦχος β´. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Πάντας τοὺς προστρέχοντας πιστῶς, Πάτερ τῷ σεπτῷ σου λειψάνῳ, σκέπε καὶ φύλαττε, πάσης περιστάσεως, καὶ πειρασμῶν χαλεπῶν, τοῖς ἐν βίῳ δὲ κάμνουσι, καὶ πάσχουσι μάκαρ, δίδου τὴν ἐκλύτρωσιν, ὡς συμπαθέστατος, πάντας δὲ τοὺς πλέοντας σκέπε, τῶν ἐν τῇ θαλάσῃ κινδύνων, θεοφόρε Σάββα τῇ πρεσβείᾳ σου.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ. φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν,
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.
Ἀμήν.

Δίστιχον.

Δέξαι καὶ τὴν δε παράκλησιν ᾧ Σάββα
Ἦν εὐλαβῶς σοι Γεράσιμος προσάγει.